

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Janem Bučkem, advokátem, se sídlem Zátíší 3501, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2014, č. j. MSK 112770/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 4. 2015, č. j. 19 A 12/2014 - 26,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. MMFM 92743/2014 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal Magistrát města Frýdku-Místku (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žalobce vinným z porušení § 6 odst. 8 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, kterých se žalobce dopustil tím, že dne 23. 5. 2014 v 17:30 na ulici 28. října ve Frýdku-Místku řídil motorové vozidlo BMW rz X a přes výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dále při řízení u sebe neměl řidičský průkaz. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.

Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2014, č. j. MSK 112770/2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku a potvrdil je.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ta byla krajským soudem zamítnuta, a to rozsudkem ze dne 29. 4. 2014, č. j. 19 A 12/2014 - 26.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal této kasační stížnosti odkladný účinek. K návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že aktivně podniká, konkrétně zastává funkci jediného jednatele ve dvou obchodních korporacích, dále jednoho z jednatelů ve třech dalších korporacích, člena statutárního orgánu a člena dozorčí rady v dalších konkrétních obchodních korporacích. V rámci těchto činností se zabývá také realitní činností a vykonává správu nemovitostí. Zejména uložený zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel by mu proto citelně zkomplikoval výkon funkcí ve výše uvedených obchodních korporacích a jejich podnikání, v rámci něhož jezdí osobním automobilem po území celé České republiky.

Stěžovatel rovněž tvrdí, že zajišťuje osobním vozem přepravu své matce do zaměstnání či za jiným účelem, neboť tato je po těžké operaci kolene značně omezena v pohybu a odkázána na poskytnutí pomoci zajištěním přepravy. V případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v následném započítání s výkonem uložené sankce zákazu řízení motorových vozidel nenahraditelnou újmu pro jeho podnikání a realizaci obchodní činnosti výše uvedených obchodních poučností. Konečně stěžovatel tvrdí, že přestupek, kterého se měl dopustit je v jeho případě ojedinělým excesem, a nepřiznání odkladného účinku by proto pro něho znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Za těchto okolností by případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se ve stanovené lhůtě k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel po podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného požádal správní orgán prvního stupně o odložení výkonu jeho rozhodnutí o přestupku podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Usnesením ze dne 23. 10. 2014, č. j. MMFM 129751/2014, správní orgán prvního stupně odložil výkon rozhodnutí o přestupku. Správní soudy však nejsou povinny bez dalšího vyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti ve věci daného přestupku, aniž by zkoumaly, zda jsou pro to dány zákonné podmínky stanovené v § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. může soud žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním

pokračování

odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizována a doložena konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Zároveň musí být postaveno najisto, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

Co se týče naplnění podmínky bezrozpornosti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s důležitým veřejným zájmem, shledal zdejší soud, že tato není dána. Stěžovateli byla rozhodnutím o přestupku uložena mj. sankce zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 12 měsíců, přičemž je třeba si především uvědomit, že tato byla uložena za přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné rozlišovat mezi povahou přestupků, na základě kterých lze přestupci uložit sankci zákazu řízení motorových vozidel.

Není případné srovnávat veřejný zájem na bezodkladném výkonu této sankce v případě, kdy byla uložena např. za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (kdy fyzická osoba řídí vozidlo nebo jede na zvířeti ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodila požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky) s veřejným zájmem na výkonu těžké sankce uložené v důsledku nepodrobení se vyšetření za účelem zjištění případného ovlivnění alkoholem, má-li být zachován předpoklad, že takové odmítnutí neznamená *ipso facto* naplnění skutkové podstaty prvně uvedeného přestupku. V prvně uvedeném případě je dán důležitý veřejný zájem na vyloučení přestupce z možnosti přímého působení na bezpečnost silničního provozu (řízení motorového vozidla), neboť přestupcovým jednáním došlo k bezprostřednímu ohrožení bezpečnosti osob účastnících se silničního provozu. Na rozdíl od toho v následně ilustrovaném případě obvykle nedochází k bezprostřednímu ohrožení zdraví dalších osob samotným naplněním skutkové podstaty přestupku – důvody přestupce pro odmítnutí podrobení se vyšetření ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu mohou pramenit např. z jeho náboženského přesvědčení (zejm. pokud by šlo o odběr krevního vzorku). Z toho vyplývá, že důležitost veřejného zájmu na bezodkladném vyloučení pachatele přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je třeba posuzovat vždy s ohledem na individuální okolnosti konkrétního případu.

Stěžovatel sám v kasační stížnosti přiznává, že v době údajné výzvy policisty ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu byl pod vlivem alkoholu. Za takové situace by bylo přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v rozporu s důležitým veřejným zájmem spočívajícím v imperativu ochrany zdraví a bezpečnosti (nejen) účastníků silničního provozu. Nejvyšší správní soud toto konstatuje s vědomím, že správní

orgán prvního stupně neshledal naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Pokud jde o posouzení újmy, která by stěžovateli mohla v souvislosti s výkonem nebo jinými následky rozhodnutí vzniknout, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že se nepodařilo prokázat nemožnost výkonu jím popsaných funkcí v obchodních korporacích, a tedy ani nutnost jejich ukončení. Stěžovateli totiž nic nebrání (přínejmenším to netvrdí) např. v najmutí řidiče, čímž by eliminoval negativní efekt výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel na provozování jeho výdělečné činnosti. Obdobně pak lze najmout řidiče k zajištění přepravy jeho pohybově limitované matky.

Za tímto účelem však bude stěžovatel pravděpodobně nucen vynakládat určité finanční či časové prostředky, což může samo o sobě představovat újmu. Ať je přitom takováto újma jakkoli vysoká, nelze zároveň shledat, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by mohla vzniknout újma jiným osobám. Z toho logicky vyplývá, že není-li na jedné z poměřovaných stran dáno nicého (tj. dalším osobám nemůže vzniknout újma), pak je druhá poměřovaná veličina (újma stěžovatele) nepoměrně větší.

Jak ovšem bylo uvedeno již výše, též nominálně musí být hypotetická újma stěžovatele závažná. V daném případě však závažnosti újmy nicého nesvědčí. Je totiž třeba si uvědomit (bez předjímání výsledku řízení o kasační stížnosti ze strany zdejšího soudu), že v případě vyhovění kasační stížnosti by dosavadním výkonem rozhodnutí o přestupku vznikala újma ve shora uvedeném smyslu pouze v době do nabytí právní moci zrušujícího rozsudku, tedy toliko ve zlomku délky trvání zákazu řízení motorových vozidel. S ohledem na průměrnou délku soudního řízení v kasačních věcech tedy lze důvodně předpokládat, že vzniklá újma by nedosahovala závažné výše.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že u stěžovatele nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto zamítl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu